

סידני גם זה משעשע עד כדי דמעות. משום כך מעריצות אותו החברות הגדולות כמיקצווען, בן-טיפוחים של המימסד, אבל אחד שיצא לעצמאות. קולנועני הור ליווד המסורתיים רואים בו ילד רע השובר מיסגרות — אך הוא מעז לעשות קומדיה רומנטית שיש בה פילחון כמו כן היינו, או מערבון שמפסיק לזרום לפי המירשם כמו גרמייה גונסו. או מותחן בעל רב-דים פוליטיים כמו שלושת ימי הקונדור?

גיבורים שאפשר

לחלום עליהם

ה אירופים סוגרים לו כמה שנים רר חושבים שאם הם אומרים עליו שהוא הבמאי האירופאי שבין הבמאים האמריקאים, ומזמינים אותו לפסטיבלים, זו מחר מאה. בוודאי שזו מחמאה. אבל אני חר שב שהם טועים. אינני במאי של פסטיבלים ואיני חושב עצמי לאמן גדול. אני חושב שאני אמריקאי מאד, עם כל הכבוד לאירופה, ואיני מאמין בסרטים הבאים ללמד ולחנך בכוח. אני מאמין שאפשר ללמד רק בדרך שבה מספרים לילד סיפור, והוא בעצמו צריך להבין את המוסר שבו. אני רוצה לספר סיפורים, כמו ש-אהבתי לשמוע כשהייתי ילד. בחושך, מעל המסך, עם גיבורים שאפשר לחלום עליהם, כמו גרי קופר, ועם שקית של פופיקורן ביד.

מעגל אחר? גיין פונדה. מי, אם לא

העיתונאית

גיין פונדה בי תפקיד כתבת הטלוויזיה היוצאת בעקבות הפרש שהטיח על הסוס המחושמל השווה מיליונים.

הפרש המכור

רדפורד כפרש מזדקן על רקע פירסומת מיסחרית של דגנים לארוחת-בוקר. הוא היה גבר נפלא עד שחברה מיסחרית קנתה אותו. הוא מגלה את עצמו דרך אהבה של עיתונאית הרודפת אחריו.

היא, נועדה להיות העיתונאית ההולכת לחפש את הסנסציה שמאחורי הקאובי שגנב סוס השווה מיליונים, ומוצאת אהבה — המשך רעיוני לדמות שהלכה לחפש חלום וגילתה שהוא סיוט, בהם יוריס גט בטוסים. אך צפוי היה שגיין פונדה תחר זור לחיקו של רוברט רדפורד שעומו הור פיעה בהצלחתו המיסחרית הראשונה על הבמה: המצחיקון יחפים בפארק. אצל סידני פולאק, נפתח המעגל הישראלי, או אמיל, הקשר היהודי. הוא לא גדל בבית מסורתי, אם כי אמו, ממנה ירש את האהבה לאמנות, ידעה אידיש. בגיל 15 החליט לעשות ברמיצוה. קצת

כשאני עובד עם רדפורד אינני זקוק לדיפ-לומטיה. אינני מבזבז זמן כדי להכיר אותו ואת תגובותיו ואיני צריך לשלוח לו פרחים כדי לסייסו או לחזר אחריו — אני יודע כיצד הוא צוחק וכיצד הוא בוכה. אני יודע שקשה לו להתעורר משנתו בבוקר, ושהוא קם כמו זקן, שבור ורצוצץ — אז בטוס המחושמל בנתי לו מעמד כזה של ארוחת-בוקר, אלא שבמקומי, תהיה זו גיין פונדה שתעיר אותו בגערות נמרצות.

האם זה יעבוד? שמועות שונות שהטיח תננו מכימת הצילומים של הסוס המחושמל, כבר מספרות שכמו, כל התעלולים של

סידני פולאק מביים

פולאק מדריך את מארת קלר בבובי דיר-פילד, סרט שהביקורת הסתייגה ממנו. לא רציתי לעשות סרט על נהג מירוצים, כי אם על אדם הולמד לחיות עם עצמו לבדו.

האמת העצובה

גיין פונדה ומייקל סאראזין בהם יוריס גט בטוסים. גם אני חושב כמו הביקורת שזהו הסרט שבו התקרבותי קרוב ביותר לאמנות. אומר סידני פולאק, כשהוא מספר על הסרט.

באיחור — אבל זה שימח את לב סבא. הוא לא מכיר קולנוע ישראלי ואין בפיו מורה נבוכים. אבל אם מישהו רוצה ללמוד משהו בדרך שמאוינים לסיפורי פיות טובות, הנה: לעשות סרט זה כמו לעבור מיבחן אמת. תנו אותה סצינת אהבה לחמישה סמאים שונים ותקבלו תוצאה שונה מכל אחד. האחד יגיש אהבה סכי-סית, האחר יעשה אהבה מגמגמת, השלישי שי אהבה טיפשית והרביעי סצינה אינר טלקטואלית. אך לעולם לא יוכל לרמות. הבמאי, כאדם, יוצא דרך הסרט שלו גם אם לא ירצה בכך. אם איננו עדין, לא תהיה בו עדינות. לעולם לא יוכל להביע מה שאין בו.

עדנה פיינרו |